

WE ARE HOME AT GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

VIÐ ERUM HEIMA HJÁ GILLETTE

THE FAMILY · 06

Ítalskur líkami, með öllu sem hann eitt sinn var, var í þann mund að sameinast bandarískum huga, með öllu sem hann gerði – innan þagnanna sem lærðust hjá móður Gillette og einstökum kenningum hennar.

Ég kunni að virða biðina. Aldrei að flýta mér. Lexían sem ég hafði lært var þessi: allt kemur til þeirra sem kunna að bíða – án óðagots, og það sem meira er, án væntinga.

Að vera sá sem biður ekki um neitt hefur alltaf verið óþekkt stærð. Að vera ekki falur tekur vald af manni. En að taka án þess að biðja um leyfi – það var mín kennsla. Eins og allar konur heimsins eru erfðafræðilega vanar að gera.

Dag einn vorum við staddir á sama baðherberginu, á sama tíma, á sama andartaki – faðir minn og ég, að raka okkur. Við áttum báðir sama fundinn á sama tíma, og reglan var alltaf ein: koma snemma, aldrei á réttum tíma.

Hann staldraði við andartak til að virða fyrir sér rakstursathöfn mína og tók eftir einhverju sem kom honum á óvart. Fyrsta strokan yfir andlitið fór neðan frá og upp, á móti hárvextinum. Önnur tók miðjuna. Aðeins síðasta strokan fór ofan frá og niður. Og brosandí spurði hann mig hver hefði kennt mér.

Ég horfði vandlega á hann. Hann talaði aldrei að ástæðulausu. Ég þurfti að ráða í raunverulegan ásetning hans. En það var aðeins eitt svar: ég lærði það af þér – frá því ég var fimm ára, alltaf að

horfa á þig raka þig hvern einasta morgun. Jafnvel þegar hann var veikur með 40 stiga hita fór hann á fætur, rakaði sig og fór aftur í rúmið.

Og það sem ég tók eftir var að hann fór aldrei á móti hárvextinum í síðustu strokunni. Því hann var vanur að segja að hrjúfi hlutinn væri sjálfsmynd karlmanns – ef maður er of sléttur verður maður kona.

Þetta kvöld í maí 2030 gekk ég um götur Boston, borgarinnar minnar. Minningarnar skutu sífellt upp kollinum. Nokkur tár römmuðu inn líf mitt, allt þetta ferðalag.

Ég var aðeins einn líkamlega. En í huganum var ég umkringdur – öllum sem höfðu einhvern tíma gefið mér setningu, brandara, sögu, frásögn, og fyllt minni mitt. Og ég hafði lært sem barn að gleyma aldrei smáatriðunum. Því þau eru undirstaða hverrar alvarlegrar samræðu. Þannig hafði það alltaf verið.

Það var kominn tími til að gera upp reikningana. Og það er alltaf gert eftir pókerspil í stiganum, áður en haldið er heim – aldrei fyrr.

GILLETENARRATIVE hafði fyrst birst á ratsjánni. Síðan hafði hann verið settur undir eftirlit. Síðan kannaður og sannreyndur. Og aðeins eftir það varð hann það sem hann fæddist til að verða: saga.

Allir spurðu alltaf sömu spurningarinnar: hvernig ég hefði getað gefið allt fyrir aðeins 1 USD – og hvernig ég hefði getað byggt þetta allt upp fyrir aðeins 70 USD á mánuði.

Svarið fannst í mynd.

Ég var inni í kofanum, fyrir framan eldinn. Og handan árinna horfði ég á Prudential Center-turninn í Boston – sem hafði verið

heimili móður minnar árin sem hún hýsti mig. Og alltaf hafði ég sömu hugsunina.

Ég hefði getað notið þess að vita hvernig það er að búa í skýjakljúfi. En ég var frjáls að vera nákvæmlega þar sem ég var – af einni ástæðu: ég var frjáls.

Nando The Scribe. Einhver sem maður býst ekki við að sé til. Og samt er hann raunverulegur. Og þú finnur hann alltaf í því sem hann gerði – aldrei í því sem hann sagði.

Ferdinando